

Gaál Antal

JERUZSÁLEM, PÉNTEK 15 ÓRA

*amikor lesegítették a keresztről
csodálkozva kérdezte: hol vagyok?*

*anyját sem ismerte meg
csak mélyen a szemébe nézett*

*nehézkesen egy kőre telepedve
pohár vizet kért a római katonáktól*

*lehajtotta a fejét várt néhány percet
aztán sóhajtott: most jön a neheze.*

MADÁRTÁVLAT

*Még hat év kell, és túléllek, apám.
Elküldtelek magamtól, anyámmal együtt,
s most a széthullt időben kotorászok.
Miért fordultam vissza? Hisz' már a
hangotok sem szól, csak álomban néha,
valami megfoghatatlan, tűnő: ti vagytok?
Sohasem együtt, mint az életben is: elfojtott
harag, értetlen elutasítás keretezte
gyermekéveimet. Csak a fényképeken
álltok egymás mellett, hideg mosollyal.
Aztán egy könyv, egy frizura, egy mozdulat
eszembe juttatja, hogy éltetek. Az örökség
kemény, gyötör, de szép feladat: vele
mosok tisztára egy ablakot, amin át
talán megláthatok valamit abból,
amit ti nem láthattatok sohasem.*